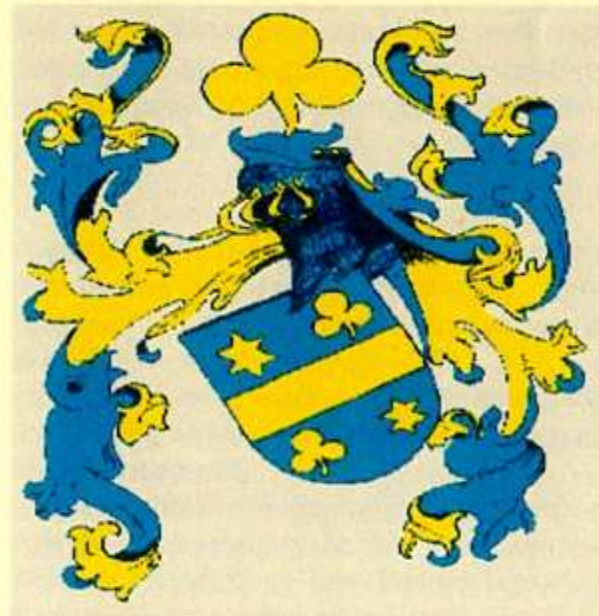

bulletin nr.14

stichting
"familie
van Giffen"

Voorwoord.

De eerste 13 familiebulletins zijn in de afgelopen jaren uitgegeven door Hans van Giffen in zijn hoedanigheid van eindredakteur en voorzitter van de stichting "familie van Giffen". Hij heeft altijd met merkbaar plezier heel veel wetenswaardig familie-nieuws en lees- plezier geschonken aan veel familieleden. Wij zijn hem daar dan ook veel dank en erkenning voor verschuldigd. Hulde, Hans !!!!

Het nu voorliggende bulletin is het eerste familie-bulletin, dat onder de verantwoordelijkheid van het nieuwe bestuur wordt uitgegeven. Zie voor de bestuursgegevens het colofon op de achterste bladzijde.

Hein van Giffen (Garderen) is aangetreden als hoofdredakteur en deze redaktiewisseling wordt vooral gemarkeerd door een ander formaat, lettertype en opmaak.

Inhoudelijk zal het bulletin niet wezenlijk veranderen; we blijven immers zoeken naar onderwerpen die interessant zijn voor alle familieleden en die de onderlinge band kunnen verstevigen.

Wanneer we ons realiseren, dat er momenteel wereldwijd maar 85 mensen in leven zijn, die bij geboorte de naam van Giffen hebben gekregen, dan zijn we dus onderdeel van een wel zeer kleine familie ! Het aanhalen van contacten wordt daarmee gelukkig ook heel overzichtelijk en haalbaar.

Namens het bestuur wens ik u met dit nieuw vormgegeven bulletin weer veel leesplezier toe.

Klaas van Giffen.

Interview.

Op 16 februari j.l. heeft uw vliegende reporter een gesprek gehad met Hans van Giffen, wonende te Bosch en Duin en ere-voorzitter van onze stichting. Ik kende Hans wel van gezicht, zoals velen, maar wie is hij eigenlijk, hoe ziet zijn levensgeschiedenis eruit; verhalen, die zijn kinderen en naaste familieleden wel weten, maar de rest van de familie niet en hij was bereid zijn verhaal met ons te delen.

Het verhaal begint aldus:

De vader van Hans (Hans Johan van Giffen 1883-1956) was in 1907 militair apotheker in Kotaradjah, Atjeh in het voormalige Indië, de familie woonde in het omheinde militaire complex; in dat kampement zijn twee zusjes geboren, waarvan één binnen een dag overleed, maar de tweede in leven bleef.

Na de bevalling heeft de moeder van Hans nog vaak in het ziekenhuis gelegen, pas na een verlof in 1916 werd moeder goed geopereerd en werd naar huis gestuurd met de mededeling: U moet twee dingen niet doen, namelijk geen zout eten (i.v.m. hoge bloeddruk) en geen kinderen meer krijgen. Aan het eerste verbod heeft zij zich aardig gehouden, maar aan het tweede verbod niet: vier jaar later werd Hans geboren in 1920 in Magelang. Hans mocht dus eigenlijk niet geboren worden.

Zijn Indische jeugd was een fantastische tijd en zoals hij het nu nog zegt: Indië blijft mijn vaderland.

Zijn zus trouwde op 17-jarige leeftijd met een planter op Deli, zodat Hans vanaf zijn zesde jaar het "eenigst" kind werd en thuis behoorlijk werd verwend. Na de diverse overplaatsing van vader, vestigt de familie zich in Nederland (Naarden/Bussum) en Hans gaat in Bussum naar de H.B.S. en doet eindexamen HBS-b in 1939. Dan gaat hij naar de universiteit, de keuze was sociale geografie met als einddoel leraar voor de klas of medicijnen.

Het werd het laatste. In augustus 1939 begon hij in Utrecht op de universiteit en in oktober 1939 werd hij opgeroepen voor militaire dienst (mobilisatie) en werd geplaatst bij het 10^e regiment Infanterie of zoals hij zelf zei: "het verwende jongetje werd strontsoldaat".

Omdat hij met zijn lengte boven de troep uitstak, werd hij benoemd tot mitrailleursschutter en moest dat zware kreng ook sjouwen. Omdat het Nederlandse leger heel zuinig was op de militaire kleding had de generaal in zijn wijsheid bedacht, dat er een hangende plaat lood geplaatst moest worden tussen de kleding en het wapen, dan sleet de kleding niet! Maar al met al werd dat wapen dus dubbel zwaar.

Zijn vader vond het maar niks, dat zijn zoon bij het voetvolk zat en met zijn militaire achtergrond en zijn connecties in die kringen, kreeg hij het voor elkaar dat Hans werd overgeplaatst naar het depot Geneeskundige troepen in Utrecht. Zo kon hij dus verder studeren, wel als soldaat met de nodige discipline, maar dat heeft hem geen kwaad gedaan. Hij werd gedemobiliseerd in juni 1940. In 1942 (?) moesten de studenten een solidariteitsverklaring met de Duitse machthebbers tekenen, hetgeen velen niet deden. Er bleef dan niets over dan of onder te duiken of je te melden voor de "Arbeitseinsatz". Aangezien het vinden van een goed onderduikadres mislukte, restte hem slechts zich te melden voor werk in Duitsland. Zo kwam hij terecht in Berlijn en werd daar geplaatst in een -van huis uit- psychiatrische instelling, die echter ook een aantal afdelingen kende voor "gewone" patienten. Voor hem betekende dat een kinderafdeling. In het ziekenhuis bleken nog meer Nederlandse medische studenten te werken. De woongegelegenheid van deze studenten bestond uit enkele ruimten op de psychiatrische afdeling. Hans kwam daar voor het eerst in aanraking met psychiatrie en tot op de dag van vandaag heeft hij er niets mee.

In februari 1945 is het hem gelukt met een collega naar Nederland terug te vluchten (de Russen kwamen wel erg dichtbij).

Na de oorlog, toen het leven weer op gang kwam, ging hij verder studeren, hij studeerde af in 1948.

Nog even terug naar 1937. In dat jaar leerde hij zijn Mies kennen, een Amsterdamse schoonheid en na 5 jaar verkering gingen ze zich in 1942 verloven. Op het verlovingsfeest kregen ze van velen één en hetzelfde kado (er was immers niet veel meer te koop): een met kleurige bloemmotieven beschilderde vaas van de "pottenbakkerij" in Huizen. Waarin de circa 30 vaasjes verschilden was de grootte. Na de oorlog, en toen was er ook nog weinig te koop, hebben ze uit die voorraad er nog wel enkele doorgeschonken, een presentje waar de ontvangers nog mee verguld waren!

In 1947 in aansluiting aan het behalen van het semi-arts examen, had de vader van Hans behoefte aan een indringend gesprek met zijn zoontje. In dat gesprek gaf hij aan zich te hebben gerealiseerd, dat Hans en Mies elkaar nu 10 jaar kenden, er geen geheim van hadden gemaakt na het behalen van het artsexamen in 1948 (volgens de verwachting) te gaan trouwen, het hem beter leek als ze het huwelijk nu maar zouden laten plaats vinden, voordat ze, zoals hij het uitdrukte, hem zouden komen vertellen dat: "de relatie uit was, of dat het wel zou moeten plaats vinden." En beide opties leken hem niet wenselijk. En zo gebeurde dat ook op 26 juni van dat jaar, een datum die gekozen werd rekening houdend met het eerst volgende co-assistentenschap. Het een en ander hield wel in dat ze als 9^e echtpaar extra ingeschoven werden op die dag. Een hele goede beslissing, want zoals Hans het zei: Mies was het "Gouden Thuisfront", dankzij haar kon ik de vele werkzaamheden doen, die ik in mijn leven mocht doen. En dat werk kwam er aan na het afstuderen.

Allereerst werd hij weer opgeroepen voor een vervolg van zijn dienstplicht. Op eigen verzoek nu bij de Marine. De belangrijkste reden voor die overplaatsing was dat je toen nog voor 2 jaar naar Indië kon worden uitgezonden met je echtgenote.

Hans wilde nl. zijn Mies graag laten zien wat een prachtig land zijn geboorteland was. Door bijzondere omstandigheden zijn ze toen niet naar Soerabaja vertrokken (maar pas in 1972, toen ze 25 jaar getrouwd waren) maar kreeg hij een plaatsing op Hr.Ms. van Kinsbergen, in de oorlog bekend als het "one ton, one mile ship", nu adelborst-opleidingsschip (een kanonneerboot). Op dat schip heeft hij 8 maanden in de "West" gevaren met vaste standplaats Curacao en vele bezoeken in de omgeving (o.a. de verschillende eilanden, Suriname en Carthagena). Zo bezocht hij ook Aruba, waar hij een andere van Giffen tegen kwam.

Op een party van de Amerikaanse oliemaatschappij aldaar, stelde hij zich voor aan een Amerikaan, die tegen hem zei: "vangiffen? there is another vangiffen on this island". Dus het volgende telefoongesprek ontstond: "met van Giffen", "ja, met van Giffen", "met van Giffen", "ja, verrek, met van Giffen". Nadat Hans had uitgelegd aan Hennie of Hein van Giffen, dat hij een van Giffen was met de zelfde voorletter en waarschijnlijk ook nog familie. De kennismaking volgde en Hein had een kast in huis staan met het familiewapen er in gegraveerd. Hans zei: "Kijk" en liet zijn zegelring zien met het zelfde wapen erin. Dan moesten ze toch familie zijn!
Hein was inmiddels met Joeny herenigd en had een baan als loods op Aruba.

Na 8 maanden op zee, kwam de volgende overplaatsing, naar Volkel, een mariniers opleidingskamp voor dienstplichtigen met 2000 mariniers. Een jaar later volgde de overplaatsing naar het marinehospitaal in Overveen en daar kwam hij in aanraking met dr Veening, een longarts, die hem de liefde voor het vak bijbracht, Hans vond het ook extra interessant gezien de nieuwe ontwikkelingen op het gebied van onderzoeks-(longfunctie, hartcatheterisatie, bronchoscopie e.d.) en behandelmethoden (longoperaties, nieuwe antibiotica, andere inzichten over asthma, CARA e.d.). Ook al kreeg hij via de echtgenote van de

toenmalige Minister van Marine het aanbod op kosten van de Marine een opleiding tot internist te volgen (en Mies vond dat geen goed idee, "je kan meer dan je bezig te houden met in principe gezonde jongeren") ging hij zich specialiseren bij Prof. Bronkhorst, een man met een wereldnaam, in Bilthoven en Utrecht.

Over die Overveense periode is nog een aardig verhaal. Hij moest natuurlijk ergens wonen en ging naar het gemeentehuis om te informeren naar woonruimte. Er werd hem verteld: zoek in Bloemendaal maar een leuk huis uit en trek er in. Nu waren veel huizen in Bloemendaal bewoond met mensen uit IJmuiden, die tijdens de oorlog waren geevacueerd. Deze mensen werden in de huizen geplaatst en de vorige bewoners werden eruit gezet.

Hans vond een aardig huis op de Kastanjelaan, belde aan en zei wat hij van plan, waarop de deur voor zijn neus werd dichtgesmeten; bij het tweede huis was de tactiek al iets veranderd: meteen de voet tussen de deur en mensen eruit gooien. Het huis werd dus legaal gekraakt!
(Daar moet je vandaag eens mee aankomen met antikraakwetten!)
Huizen waren wel uitgewoond en gestript van alles wat waardevol was, maar de familie had een dak boven het hoofd.

In 1955 vestigde hij zich dan in Zwolle als "vrijgevestigd longarts", in zo'n functie (niet als tuberculose-arts) de eerste in die omgeving en één van de eersten in Nederland. Van de beide ziekenhuizen in Zwolle kreeg hij aanvankelijk alleen toegang tot het RK Ziekenhuis, die wel wat zagen in zo'n deelspecialisme binnen de interne geneeskunde. Hij moest dus pionieren en improviseren en ruimte regelen, kortom, hij was er lekker druk mee, maar binnen een paar maanden had hij een technicus voor de specialistische apparatuur en een spreekkamer met röntgenapparaat in een nissenhut (halfronde metalen

noodgebouw) naast het ziekenhuis, hetgeen ongebruikelijk was, de patiënten kwamen altijd bij de specialist thuis op het spreekuur.

Met de directie van het ziekenhuis werd afgesproken, dat er een speciale longfunctie- en hartcatheterisatieafdeling zou komen, evenals een barak voor de op te nemen patiënten en dat zou gebouwd worden in de kloostertuin, zodat deze grond werd opgeofferd aan onze "ketter". Na een half jaar kwam het "Gemeentelijk/Protestants Sophia Ziekenhuis hem vragen of hij ook daar spreekuur wilde houden en zo geschiedde in overleg met de directies van beide ziekenhuizen. Hij werd ook directeur van het Noodsanatorium, dat vlak bij Zwolle was gelegen.

En Hans is altijd de longarts van Zwolle gebleven, met daarnaast nog vele bestuurlijke baantjes in zijn schaarse vrije tijd, tot 1977. Dan volgen nog verschillende banen als hoofd sectie Medische Ziekenhuiskunde Nat.Ziekenhuis Instituut in Utrecht, fusiedirecteur van 3 ziekenhuizen Kennemerland Zuid, Academisch Ziekenhuis Rotterdam in het bijzonder het Sophia Kinderziekenhuis, Medisch directeur bouwpastoor Ruwaard van Putten -ziekenhuis in Spijkenisse. Bij de lijst van bestuurlijke functies mag zeker niet onvermeld blijven zijn vertegenwoordigende bezigheden namens de landelijke organisatie van medisch specialisten bij de EEG van 1962 tot 1984, het lidmaatschap van het Centraal College voor Erkenning en Registratie van Medisch Specialisten en het Centraal Tuchtcollege: logisch dat hij er geen moeite mee had om onze Stichting op poten te zetten met hulp van Reitze en Klaas van Giffen.

En terugziende zegt hij: weet je wat ik toch het meeste miste die laatste werkzame jaren? Het contact met mijn patiënten!
En hij benadrukte nog eens: zonder een thuisfront (lees Mies) had ik nooit zoveel kunnen doen, zij zorgde er voor dat ik regelmatig werd terug gefloten als ik weer eens teveel hooi op de

vork nam. Ook moest Hans nog even van het hart, dat hij een fervent voorstander is van een Verenigd Europa.

Ik mag nog een keer terug komen bij Hans (en dat doe ik graag). En dan praten we verder over onze dierbare familie met verhalen en anecdotes en ook over de Indische tak van de familie.

HvG

In een poging wat meer humor in het nieuwsbulletin te krijgen, starten wij een nieuwe rubriek.

In elke familie zwerven wel wat anekdotes rond, die een beeld geven hoe wij, onze ouders en voorouders leefden, werkten en blunders maakten.

Het leek ons een aardig idee, om die verhalen met elkaar te delen, dus stuur ze a.u.b. op naar de redactie.

Hein bijt de spits af en vertelt dit verhaal zoals het in zijn herinnering zit, wellicht zijn in de loop der jaren wat herinneringen vervaagd en heeft een van de andere gezinsleden het verhaal anders ervaren of is het verhaal anders, maar dat is dan de dichtelijke vrijheid van de schrijver.

DE PAP.

Mijn vader was een aparte vader, of zoals onze Belgische gasten (die 's zomers bij ons verbleven om Nederlands te leren) zeiden: meneer van Giffen, u is een partikulier manneke.

Mijn vader plaagde ook graag, ("daar moet je maar tegen kunnen"), maar zoals zo vele plagers kon hij er zelf ook niet tegen.

Aan tafel zaten wij altijd met veel mensen: vader, moeder, zes kinderen, oma en twee betalende gasten uit Aruba, die hier hun schoolopleiding deden, kortom elf mensen, met vader aan het hoofd van de tafel en broer Reitze er naast.

Als dessert kregen we nog wel eens pap en op een goede (of eigenlijk slechte) dag vond Reitze het nodig om aan de pap te ruiken, waarop vader in een olijke bui zijn hoofd in de pap duwde; Reitze boos en janken(?), moeder boos ("Klaas, dat doe je toch niet") en vader was zich van geen kwaad bewust ("waarom jankt dat jong, hij kan niet eens tegen een grapje")

Een paar weken later aten we, geloof ik, watergruwel, een van vaders favoriete toetjes met gort, rozijnen en bessensap, en die watergruwel ruikt altijd zo lekker. En dat vond vader ook, boog zich voorover om extra van de geur te genieten. En toen greep Reitze zijn kans en duwde vaders hoofd in het dessert. Waarschijnlijk kunt u wel zich voorstellen wat er toen gebeurde: vader werd heel boos, Reitze kreeg een beste draai om zijn oren en kon de rest van de avond op zijn kamer blijven zitten, kreeg diverse verwensingen te horen, zelfs de Bijbel werd er nog bij gehaald ("Gij zult uw ouders nederig eren"), waarbij vader gemakshalve maar vergat dat er ook ergens staat: "ouders, verwekt uw kinderen niet tot toorn".

De moraal van dit verhaal: "wie kaatst, kan de bal verwachten".

Boekbespreking.

In najaar 2004 is een aardig boek verschenen, geschreven door Joeny van Giffen-Bruins met de titel: mijn vijf levens.

Joeny van Giffen heeft in haar leven zoveel meegemaakt, dat het wel vijf levens zouden kunnen zijn. Vandaar dat ze het zo dan ook maar heeft genoemd.

Ze is geboren als jongste in een groot gezin, zes meisjes en een jongen, in Amsterdam.

Ze had er een heerlijke tijd. Een groot deel van haar schooltijd bracht ze door in Bloemendaal en ze ging leren voor kleuterleidster. Al heel jong ontmoet ze haar toekomstige man, maar in verband met de oorlog, die dan net uitbreekt, moet ze jaren op hem wachten.

lees verder op blz.12

DE FAMILIEDAG KOMT ERAAN, OP d.v. 15 SEPTEMBER 2007 HOPEN WIJ ELKAAR WEER TE ONTMOETEN

De fotohoek.

Een rubriek, waarin we willen proberen te achterhalen wie op welke foto staat.

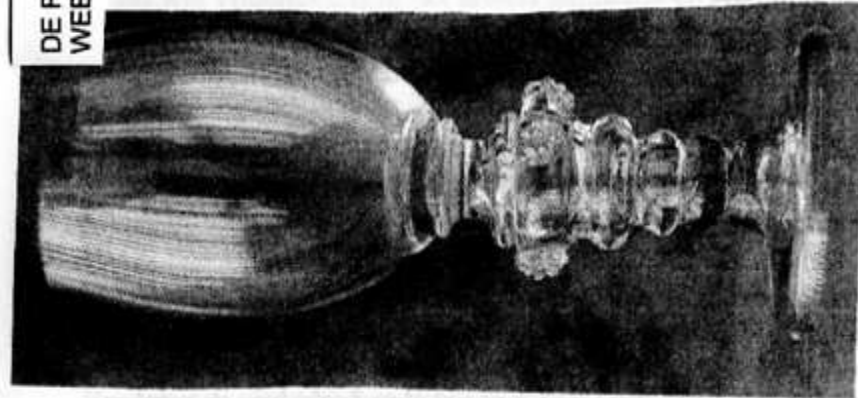
Deze keer hebben we een familiefoto, afkomstig uit het boek over Albert Egges van Giffen.

De opname dateert van omstreeks 1910 en is genomen bij de pastorie in Goutum, de standplaats van de vader van Albert Egges. ds Jan van giffen.

Achter theetafel Jan van Giffen en zijn echtgenote Hendrieka Post. Tweede van rechts de 25-jarige Albert Egges van Giffen en derde van rechts diens verloofde. Gezina Homan.

Misschien weet een van de nazaten nog te vertellen wie de andere aanwezigen op de foto zijn geweest ?
Graag een reactie aan onze voorzitter.

xxx

Roemer uit Wijckel

De oorlog is voor haar, zoals voor zovelen, moeilijk en bitter en aan het eind ervan ziet ze een bijna wat vreemde man weer, haar eigen man.

Toch zijn ze snel weer aan elkaar gewend en ze beginnen een gezin op Curacao. Later begint Joeny van Giffen een handwerkwinkel, die heel goed loopt. Uiteindelijk vertrekt het hele gezin weer naar Nederland.

Joeny van Giffen vertelt in dit boek niet alleen haar eigen verhaal, maar neemt ook hele stukken op die haar man Hennie ooit heeft geschreven. Het is heel boeiend om te lezen wat ze allemaal heeft beleefd. Ze heeft zich overal doorheen geslagen.

Nadat haar man is overleden zat ze niet bij de pakken neer, maar ging schilderen en beeldhouwen leren.

“Mijn vijf levens” is het document van een bijzondere vrouw.

Dit boek is alleen te bestellen via Internet (of bij een actieve boekverkooper):

www.mijneigenboek.nl	rubriek non-fictie	isbn 9059740610
verkoopprijs	€ 16,45	
verzendkosten	€ 2,76	

Nb. Voor mij persoonlijk is dit boek een heel bijzonder boek: mijn tante Joeny trouwde met Hennie of Hein, zoals hij thuis werd genoemd en aangezien ik naar hem vernoemd ben, mag ik zijn naam verder dragen. Veel van haar verhalen kende ik al, alleen vanuit het gezichtspunt van mijn ouders en dan wordt zo'n verhaal toch anders.

Mijn herinneringen aan dit gezin zijn er een met een glimlach: er werd heel wat afgelachen binnen die familie van Giffen !

xxx

Nu hebben we nog een boekenschrijver in onze familie, namelijk Klaas van Giffen uit Overveen.

Hij heeft een boek geschreven over het monumentale stationsgebouw van Haarlem.

Hij begon ongeveer 15 jaar geleden met het verzamelen van foto's en anekdotes van vroeger in archieven en op internet en hij weet er zo veel van af, dat sommigen hem zien als een deskundige en vraagbaak en vijf jaar geleden dacht hij : ik weet er zo langzamerhand zo veel van af, dat ik er wel een boek over kan schrijven. En dat deed hij dus.

De architectuur krijgt in het boek van Klaas veel aandacht.

“De perrongebouwen van station Haarlem vind ik het mooist. De wit geglazuurde bakstenen, de details in het houtwerk, dat is pure Jugendstil”. Klaas beschrijft ook veel andere onderwerpen zoals o.a. de Hollandsche Ijzeren Spoorweg Maatschappij en het locomotievendepot.

De verschijning staat gepland voor najaar 2006, als het station 100 jaar in gebruik is. De oplage is 1500 stuks en bestemd voor NS'ers, treingekken en mensen die interesse hebben in architectuur en streekgeschiedenis, aldus de auteur. Hij vergeet natuurlijk de belangrijkste doelgroep: zijn familie !

Zodra het boek verschenen is en ISBN en prijs bekend zijn, laten wij u dat weten via het Nieuwsbulletin.

HvG

Roemer van “Giffen dhr van Ferwerd(g)?”

Toen ik deze kop boven een artikel in de Barneveldse Krant (onze plaatselijke krant, heel modern in een tabloid formaat en geen noodlijdend dagblad!) tegenkwam, was ik toch wel lichtelijk verbaasd en nieuwsgierig. Het bleek een nieuwe reeks van artikelen te worden, waarvan dit het eerste was, met de bedoeling gebruiksvorwerpen, die in het plaatselijke museum aanwezig zijn, nader voor het voetlicht te brengen.

Het ging over een wijnglas met inscriptie en de auteur heeft nogal wat vraagtekens in het artikel geplaatst en terecht: wellicht kunnen de leden van de familie meer licht op dit duistere geval brengen.

Hier volgt het artikel.

Professor Albert Egges van Giffen (Noordhorn 1884-Zwolle 1973) was een van de passanten in Barneveld, die met zijn kennis en kunde wezenlijk bijgedragen heeft aan de geschiedschrijving van deze streek. In 1935 heeft hij onderzoek gedaan naar de grafheuvels van Bergsham bij Boeschoten, waarbij het Wohlde-rapier (een steekwapen) te voorschijn kwam. Het rapier is in de collectie van het museum opgenomen.

Schonk professor Albert Egges van Giffen de roemer (ofet andere woorden, was hij de "Giffen, dhr van Ferwerd(g)" ? Het heeft enig spuurwerk gekost, maar het lijkt niet waarschijnlijk. In de eerste plaats is er in Groningen geen dorp Ferwerd (wel in Friesland), maar wel een dorp Feerwerd. Albert Egges van Giffen heeft nooit in Feerwerd gewoond, maar wel zijn grootvader, ds Lambertus van Giffen. In 1884 werd hij daarheen beroepen vanuit Wijckel. Wilde hij dichter in de buurt zijn bij zijn kersverse kleinzoon ?

Avondmaalsglas ?

In het oude inventarisboek van het museum staat het glas te boek als "Avondmaalsglas".

Navraag bij de hervormde gemeente in Wijckel leert, dat de gemeente een zeventiende eeuwse zilveren avondmaalsbeker bezit, die altijd in gebruik is geweest; ook dat ds van Giffen zich veel moeite heeft getroost om een bijpassende wijnkan te verkrijgen. Heeft hij toen uit erkentelijkheid een fraaie roemer gekregen, die hij later bij een bezoek aan de Oudheidkamer schonk ? Het lage inventarisnummer maakt het aannemelijk dat de schenking nog in de tijd van burgemeester Nairac gedaan is (1882).

Roemer uit Wijckel.

Schenker: Giffen, dhr Van Ferwerd(g).

De steel heeft verschillende verdikkingen, waarvan de grootste voorzien is van vier braamnoppen. Braamnoppen zijn halve bolletjes, verdeeld in kleine bolletjes, dus inderdaad net als bij een braam

Einde artikel.

Auteur : mw D. Hoekstra

Copyright : Barneveldse Krant 2005

Bezoek aan het Groninger Museum.

Afgelopen week was ik eindelijk in de gelegenheid om in het Groninger Museum de tentoonstelling te bezoeken over Albert Egges van Giffen. Het was voor mij een heel bijzondere ervaring en ik kan eenieder aanraden om de tentoonstelling te gaan bezoeken. Dat kan nog tot negen april a.s.. In maar liefst acht zalen wordt een overzicht gegeven van zijn talrijke werkzaamheden bij o.a. het documenteren van de hunebedden en vooral het vastleggen van de bodemvondsten in de talrijke Friese terpen en Groninger wierden. Die voormalige 'vluchtheuvels' werden rond 1900 bijna allemaal afgegraven vanwege de vruchtbare terpaarde. Albert Egges komt in de tentoonstelling duidelijk naar voren als een wetenschapper die met grote haast en ijver, maar ook met een vindingrijk en groot organisatietalent erin is geslaagd om de vroegere bewoningssporen van de terpen te onderzoeken en in kaart te brengen voordat het helemaal te laat was. De driedimensionale videopresentatie van de opgraving van de ruim 2000 jaar oude boerderijfunderingen in Ezinge vormde voor mij het hoogtepunt van deze tentoonstelling. Kijkend door een speciale 3D-bril zie je Albert Egges ter plaatse met zijn schetsboek aan het werk; vervolgens wordt de boerderij in een computersimulatie weer helemaal opgebouwd en tot leven gebracht, waarna er een prachtige inkijk wordt gegeven in het dagelijks leven op die toenmalige boerderij. Een schitterend stuk werk!

Conservator Egge Knol van het Groninger Museum heeft deze tentoonstelling gedurende een paar jaar voorbereid en hij heeft er wel bijzonder veel werk van gemaakt! Hij is veel over de hoofdpersoon te weten gekomen. In de museumwinkel is het lijvige boek 'Professor Van Giffen en het geheim van de wierden' te koop voor € 34,95. Egge Knol en diverse andere auteurs geven in dit boek een goed portret van leven en werk van dit markante lid van het geslacht Van Giffen.

Met hartelijke groeten,

Klaas van Giffen
Overveen

Bergsham.

Prof.Dr.A.E.van Giffen is niet alleen in Groningen aan het graven geweest, lees maar verder:

“van den straatweg gezien vertoonen zich op eene rij van ‘t oosten naar het westen de 7 grafheuvelen van Bergsham, waarvan de middelste de hoogste is; 100 jaar geleden was deze met een galg versierd, het ondereind zit nog in de grond.

Dr.Janssen vond daar beenderen, die hij voor Germaansch aanzag, maar waarschijnlijk toebehoorden aan de stroopers, die opgehangen werden aan dezelfde paal, waarachter zij zich zo vaak hadden verborgen gehouden om op een onnoozelen haas of schuchter konijn te loeren; het is dan ook geen wonder, dat bij lichte maan nu en dan ene menselijke gedaante aan de galg schijnt te bungelen, terwijl eene wilde troep hazen, poot aan poot er om heen danst !

Volgens de conservator Dr.Pleyte (bedoeld wordt die van het Rijksmuseum van Oudheden in Leiden), behooren de daar opgegraven urnen tot de oudsten, die in ons land worden gevonden”.

Deze woorden werden in 1882 al geschreven door de burgemeester van Barneveld C.A.Nairac.De heuvels zijn dan ook prachtig gelegen, op het hoogste punt van een in de voorlaatste ijstijd gevormde oost-west lopende heuvelrug. Vroeger, toen de herbebossing nog niet was begonnen kon de eigenaar van de grond in zijn jeugd, begin 20^e eeuw, op een heldere dag in het noorden de schepen op de Zuiderzee zien en in het zuiden de schepen op de Rijn !

De belangstelling voor Bergsham trok ook wel eens de verkeerde soort mensen aan: rond 1930 ontstond er een “hausse” in het verzamelen van vaderlandse oudheden en sommige slimmerikken wisten dat wel raad mee. Zo woonde er op de Veluwe ene Hendrik, uit mededogen met huidige nazaten zal ik zijn

achternaam niet noemen, maar hij droeg wel de bijnaam “potjes-Hendrik”. Hendrik groef op bestelling grafheuvels open, hij haalde de urnen of bekertjes er uit en verkocht die aan rijke “intellectuelen”. Dat verdiende zo goed, dat hij er zijn beroep van

maakte. Na enige tijd vond hij dat graven kennelijk wat te vermoeiend worden: hij vond het makkelijker de potten na te maken en de liefhebber zag het verschil toch niet ! Er staan in de diverse Veluwe musea nu nog grote collecties van deze falsificaties !!!

De eigenaar van de grond, waarop de grafheuvels stonden, had ook gehoord van die “wilde” opgravers en was bang dat ook deze heuvels het slachtoffer zouden worden, temeer daar hij wist dat de heuvels veel wetenschappelijke gegevens bevatten, die onherroepelijk verloren zouden gaan na een bezoek van deze “urnendelvers”.

Dat wilde hij kostte wat kost voorkomen en daarom richtte hij zich tot de destijds beroemdste archeoloog van Nederland, Professor A.E.van Giffen, met het verzoek of deze zich over Bergsham wilde ontfermen. De professor had toevallig tijd en geld beschikbaar en zo gebeurde het in juli 1935, dat er in Garderen een officiële, wetenschappelijke opgraving startte: de enige die er ooit geweest is.

Van Giffen heeft de grafheuvels niet allemaal opgegraven om de volgende redenen: ten eerste had de eigenaar dat gevraagd en ten tweede zodat latere generaties met nieuwere technieken en modernere apparatuur meer informatie konden opdiepen uit de grafheuvelgroep.

De 7 grafheuvels zijn niet allemaal meer aanwezig, een is voor een deel afgegraven bij het verbreden van de naastgelegen weg (de Hoge Boeschoterweg) en een tweede is helemaal verdwenen.

De heuvels liggen er nu nog in volle glorie te pronken, ik wandel er regelmatig langs met Tessa, onze Golden Retriever.

Bronvermelding:
Garderen....baken in het groen
Uitg.BDU 2001
Nog een oud hoekje van de Veluwe
C.A.Nairac 1882.

Hein van Giffen
Garderen.

Nog een verhaal over "potjes Hendrik", opgeschreven door mevrouw C.E.van der Waals-Nachenius.

Wij hadden een grote vriend, die in zijn vakantie en zijn vrije dagen in een hutje op Groot Boeschoten placht te zitten. Hij was een jager in hart en nieren, niet zozeer om te doden, dan wel om in de natuur te kunnen zijn en alles wat in de natuur aanwezig was te kunnen bespieden en verkennen. Er was geen steen, geen struik die hij niet kende. Ook het verleden had zijn aandacht. Dit bracht hem in contact met iemand die wij "potjes Hendrik" noemden, omdat hij zich bezighield met het zoeken van prehistorische potten. Om zo te zien hield hij het midden tussen een stroper en een struikrover..

Het leek wel of hij een fijne neus had, want elke keer kwam hij weer met een nieuw-gevonden object. Nu, deze mannen hadden elkaar wat je noemt "gevonden". De eerste keer dat onze vriend, de heer W. er met potjes Hendrik opuit ging, kwam hij thuis met een juweel van een urn. De opgetogenheid kende geen grenzen, nieuwe tochten werden georganiseerd. Al gauw was het glazen kastje van de heer W. te klein om alle schatten te bergen. Nu moest zijn vrouw de linnenkast maar afstaan.

Op een dag logeerde prof.van Giffen bij ons en die gaf te kennen dat hij de collectie wel eens wilde zien. De twee heren gingen naar boven. Van Giffen inspecteerde alles en na verloop kwamen ze weer naar beneden. Met een sportieve glimlach en een wijd handgebaar zei de heer W. tegen zijn vrouw "Betje, je kunt je hele linnenkast weer terugkrijgen. Alles wat echt is kan makkelijk in mijn glazen kastje".

Potjes Hendrik kende zijn pappenheimers en heeft er goed aan verdiend. De eerste tocht met een nieuwe klant zorgde hij voor een onvervalst prehistorisch artikel. Was het vertrouwen gewonnen, dan kon hij met zijn goed bewerkte vervalsingen beginnen.

Vlak voor de tweede wereldoorlog is in de buurt van Boeschoten een adres ontdekt, waar in het groot vervalste voorwerpen werden vervaardigd; ze stonden opgestapeld tot aan het plafond. Deze dingen stonden klaar voor een tentoonstelling in een van onze grote musea toen argwaan ontstond. Tenslotte lukte het van Giffen aan te tonen, dat de versieringen in het aardewerk waren aangebracht met een modern merk lucifers.

De oorlog brak uit, men had ernstiger zaken aan het hoofd en deze zaak werd in de doofpot gestopt.

Bron: Boeschoten, een Veluwe kroniek

Aut. : mw C.E.van der Waals-Nachenius

Oplage 500 stuks

Druk : BDU-Barneveld- 1976(?)

Enquete familiebulletin.

Over de response op de enquete over het familiebulletin kan het bestuur het volgende melden:

Er zijn reacties binnengekomen van 14 familieleden, die in overgrote meerderheid het blad in zijn geheel lazen en die de inhoud interessant vonden, ook omdat er in het bulletin relevante informatie over de familie verstrekt wordt.

De volgende voorstellen zijn naar voren gekomen:

- Voorstel om vermelding van verjaardagen te beperken tot boven de 70 jaar en familieberichten kort te houden.
- Voorstel voor een rubriek met wisselende interviews over overtuigingen: "wat geloven jullie?"
- Voorstel voor een rubriek met "human interest"-interviews met familieleden.

- Voorstel voor een rubriek met interviews met familieleden in het buitenland (bijvoorbeeld Elly en Itty in NZ, Driek in de USA of de fam.Muntinga in de USA).
- Voorstel voor een rubriek met historische belevenissen en familie-anekdotes.
- Jeugdrubriek met verhalen van jonge familieleden (leven, werken, studie, sport).

Diverse mensen hebben zich aangemeld om incidenteel een bijdrage te leveren aan het bulletin (en dat is heel fijn, want dan hoeft de redactie het blad niet alleen vol te schrijven)

Alle reacties vermeldden een voorkeur voor lay-out in kleur boven zwart-wit.

Slechts twee respondenten vonden een digitale toezending van het bulletin accoord, de rest wilde het graag op papier blijven ontvangen, waarvan akte !

Nagekomen familieberichten.

Op 26 november 2006 hopen Ate van Giffen en Ton van Riessen hun 65-jarig huwelijksfeest te vieren ! Feest dus op de Prof.van Vlotenweg in Bloemendaal.

Op 16 februari j.l. vierden Ankie van Giffen en Huug van Hamel hun 60-jarig huwelijksfeest in Scheveningen. Bij deze nog onze hartelijke felicitaties !

Op 17 december 2006 hopen Reitze van Giffen en Geurtje van de Haar hun 25-jarig huwelijksfeest te vieren in Veenendaal. Ook dat wordt feest.

Colofon:

Bestuursleden:

- Voorzitter : Klaas van Giffen, Julianalaan 47,
2051 JL Overveen tel.023 5271651
email: klaasvangiffen@wanadoo.nl
- Secretariaat : Maaïke van Giffen, Hettemadreef 1,
2252 TL Voorschoten tel.071 5614171
email: mjvg@wanadoo.nl
- Redakteur: Hein van Giffen, Hogesteeg 43 ,
3886 MA Garderen tel.0577 462090
email: havangiffen@hotmail.com
- Penningm. : Kees en Coby v.d.Berg- van Giffen, Deylerweg 56
2241 AH Wassenaar tel.070 5113251
email: cijhvandenbergh@hetnet.nl
- Lid : Arend van Giffen, Kieft 8,
1834 ED St.Pancras tel.072 5153517
email: arendvangiffen@lycos.nl
- Lid : Reitze van Giffen, Hazelaan 1 ,
2243 EJ Wassenaar tel.070 5140472
email: RvGOevakNI@cs.com
- Gironummer : 8286076 t.n.v. St. fam.van Giffen,
Deylerweg 56, 2241 AH Wassenaar.